

10.

Ik weet niet waar ik naartoe ga, ik weet alleen dat ik weg wil. Ik loop door glimmende gangen vol echo's, langs rijen in dekens gerolde lijven. Een klein meisje ligt dicht tegen de muur zodat haar pop alle ruimte heeft in een keurig opgemaakt bedje.

En dan blijf ik staan.

De onmetelijk hoge roltrappen zijn stilgezet en ik kan het bijna niet geloven: ook hier slapen mensen. Ze hangen op de treden, half zittend, half liggend, ze leunen met hun hoofd op een tas of een opgevouwen trui. Mannen in pakken, jonge vrouwen die morgenochtend gewoon weer naar hun werk moeten.

Ik slik.

Er is geen bloed, er zijn geen sirenes, niemand schiet. Er is geen soldaat te zien, geen Churchill, geen Hitler. Niets dan doodgewone mensen, en dat is precies waarom ik tranen in mijn ogen heb.

Van de drie roltrappen is er eentje vrijgelaten voor mensen die zo gek zijn om midden in de nacht naar boven of beneden te willen.

Voorzichtig zet ik mijn rechtervoet op de eerste tree, daarna trek ik mijn linkerbeen bij. Een kind van twee loopt zo de trap op; ik zal het de rest van mijn leven moeten doen. Na twintig treden sta ik stil om uit te hijgen, na veertig treden weer, na zestig weer.

Als ik eindelijk boven ben, gloeien mijn benen. Zelfs in de ondergrondse kaartjeshal liggen mensen te slapen. Ik luister of ik sirenes hoor, of er boven de grond bommen vallen, maar het is stil. Vlug loop ik verder, de laatste korte trap op, en dan sta ik buiten, op een winderige stoep in een inktzwarte straat.

De koude lucht ruikt nog altijd naar vuur. Er is geen maan, de stad is volledig verduisterd. Nergens mag een streepje licht door de gordijnen schijnen, de straatlantarens branden niet, je mag op straat niet eens een sigaret roken. Padvinders hebben de rand van de stoep wit geverfd, voetgangers moeten een witte zakdoek of sjaal dragen zodat ze niet overreden worden in de *blackout*.

De hele stad volgt angstvallig alle adviezen op, we klampen ons vast aan de regels, maar het kan de bommenwerpers geen moer schelen. Vanaf de kust volgen ze gewoon het blinkende water van de Theems naar Londen, en dan gooien ze vrolijk een lading brandbommen op de stad. Zo kunnen de volgende vliegtuigen precies zien waar ze moeten zijn.

Ik voel kippenvel op mijn armen, maar ik pieker er niet over om weer naar binnen te gaan. Alles wat er vandaag gebeurd is stuift door mijn hoofd, en opeens denk ik: als Quinn het kan, kan ik het ook.

Ik kan kiezen.

De rest van mijn leven blijf ik mank, dat weet ik.

Maar ik hoef niet de rest van mijn leven bang te zijn.

Op dat moment hoor ik het luchtalarm. Ergens begint één sirene te jammeren en meteen volgen tientallen andere sirenes. Het is een angstaanjagend geloei dat steeds opnieuw aanzwelt en iedereen in Londen weet dat het nu nog twaalf minuten duurt. Dan zijn de eerste vliegtuigen boven de stad en breekt de hel weer los.

De huizen houden hun adem in. Het afweerschut wordt in positie gebracht. De zoeklichten zullen straks door de lucht zwiepen.

En ik sta daar in het donker en doe het schrift open. Ik trek de eerste bladzijden eruit en scheur ze in honderd stukjes. Ik open mijn handen en de snippers worden meegenomen door de wind.

Zo vlug als ik kan scheur ik de volgende pagina's eruit. Ik heb nog zeker negen minuten. Meer snippers worden weggeblazen uit mijn handen. Al die zielige verzinsels, al die zotte luchtballonnen – ze verdwijnen zomaar in de nacht.

Ik ga door tot de allerlaatste bladzijde.

En dan hoor ik in de verte het geronk van motoren. Heel stil sta ik op de zwarte stoep.

Ik kan kiezen.

Ik denk aan die nacht thuis, toen ik samen met Robbie schuilde onder de trap. Toen ik de bom hoorde fluiten, was ik opgelucht.

En ik denk aan de tunnels hier diep onder de grond.
Tunnels vol mensen die je hoort en ziet en ruikt en
voelt, terwijl ik eigenlijk niet meer weet hoe dat moet:
leven met meer dan één.

En dan kies ik.

Voordat de eerste vliegtuigen hun brandbommen laten vallen, keer ik me om en loop ik terug naar binnen.